

ængstende Magt, saadanne underlige Ord kunde have over ham. Den store Lykke, han i Blinde havde søgt, det var den store Lidelse, det var hint ulægelige Savn, som Pastor Fjaltring saa ofte havde prist for ham og kaldt de Udvalgte guddommelige Naadegave.

Han løftede Hovedet, — og det var med en Fornemmelse af at vaagne af et Mareridt, at han igen saae udover den solbeskinnede Plads med dens Liv af Vogne og Fodgængere. Lidt efter rejste han sig og gik stille bort. Planløst gik han ud og ind ad Smaagaderne i den indre By og havnede tilsidst inde i Ørstedsparken. Her havde han i disse Dage regelmæssigt gaaet sin tidlige Morgentur, mens der endnu kun var faa Spaserende. Ogsaa nu i Byens Middagstid var der fredeligt. Børnene og Amerne var taget hjem. Bænkene var tomme. Brede Skygger strakte sig henover Plæner og Gange, mens Solen endnu skinnede paa det gulnende Løv og de mange irgrønne Broncestatuer.

Han satte sig ned paa en Bænk i en af Midtergangene; og mens han sad der uforstyrret og tegnede med sin Stok i Gruset, skød paany den Tanke op i ham, at det vilde være en Lykke baade for Inger og Børnene, om han døde eller paa anden Maade gled ud af deres Tilværelse. Maaske især for Børnene. Han tænkte paa, hvad Inger forleden havde fortalt om Hagbarth. Han havde i nogen Tid selv mærket, at der var kommen noget skjult i Drengens Væsen overfor ham. Saaledes en Dag, han havde overrasket ham i en ret uskyldig Jagt efter en Fugl ude i Haven. Det Udtryk, der var kommen i Drengens Øjne, da han opdagede ham, havde isnet ham dybt ind i Sjælen. Det havde